

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ЛЕКА НОЩ

chitanka.info

Свършва ли магията на сънищата, когато спреш да сънуваш? Не и ако знаеш, че дори като отвориш очи, ще продължиш да сънуваш наяве. Тогава целият свят около теб започва да прилича на една огромна цветна магия, феерия на светлини и сенки, птичи песни, ветровити погледи... а в центъра на всичко — две огромни очи с багрите на есенно небе. Когато потънеш в тях, става невъзможно да отделиш съня от действителността. А и не те е грижа особено къде точно си, стига очите, които обичаш, да са тук.

Тези дни отново сънувах същия сън, който не ми дава мира вече повече от две години. Беше отдавна, много отдавна, в замъка на някакъв прашасал и забравен от хилядолетия крал. Балът беше в разгара си; поводът — гостуването на някакъв страховит принц от съседно кралство, съпровождан от очарователната си, но изключително сприхава сества. Никой досега не я бе виждал, но за суровия ѝ характер се носеха легенди.

Когато братът и сестрата влязоха в балната зала, бях обърнат с гръб към входа и затова първото нещо, по което усетих появата им, бе внезапно настъпилата тишина, последвана от едно всеобщо ахване, прозвучало като светкавичен полъх на вятъра в забравено и от Бога село. Разбутах околните и започнах да си пробивам път напред. Около себе си дочувах как придворните навлеци ме псуват, но това беше напълно в реда на нещата: в крайна сметка никой не обича магьосниците. Едно от нещата, които ни отблъскват от всички, е фактът, че кралете идват и си заминават, а магьосниците остават... завинаги.

Когато най-накрая успях да се промъкна отпред, първоначалният потрес вече беше отминал и животът се връщаше в нормалните си рамки: с края на очите си забелязах как подмазвачите и придворните куртизанки бяха наобиколили принца с надеждата да спечелят благоволението му; ушите ми доловиха звуците на настройваните от музикантите инструменти; в ноздрите ми се промъкнаха ароматите на чуждестранни подправки, с които готвачите бяха забъркали безброй кулинарни вълшебства...

Но всичко това мина през мозъка ми като морска вълна през коралов риф — без да остави никаква следа освен няколко ситни перлени капчици. Понеже вече бях видял ТЕБ.

Както и в останалите сънища, които бях сънувал, че сънувам в сънищата си, ти беше прекрасна. По онези времена традициите повеляваха принцесите задължително да са в бяло, а на главите си да носят златни диадеми с брилянти. Ти обаче беше облечена в черна рокля от най-фината коприна, която някога бях виждал, а сред русите ти коси бе спотаен сребърен обръч с огромен тюркоаз на челото.

Всички скъпоценности по теб обаче бледнееха на фона на очите ти. В мига, в който се потопих в тях, разбрах, че за пръв път в отворително дългия ми живот ми липсваха думи, за да ги опиша. В началото гледаха студено, подобно на две късчета мъртъв нефрит, но когато впих поглед в тях, усетих как ледът се стопява, когато не си в центъра на вниманието. Без дори да осъзнавам какво правя, пристъпих крачка напред, отметнах качулката на наметалото си и заставах лице в лице с теб. Ти бавно вдигна очи. Погледите ни се срещнаха.

Залата ахна отново. Брат ти стисна зъби и се запъти към нас, но някой го спря. Дори музикантите пропуснаха по някоя-друга нота. Чудото бе станало — студът от очите ти бе изчезнал, за да отстъпи място на една очарователна усмивка, способна да накара дори каменна статуя да се нажежи до червено и да избухне на малки късчета плачещ гранит. Още тогава се заклев, че никога няма да допусна някой или нещо да натъжи или ядоса отново тези очи, каквото и да ми струва това.

Вцепенението ми бе нарушено от нещо, в което в началото не повярвах, понеже бе прекалено красиво, за да е истина — ти протегна ръка, усмихна се и каза: „Ще танцуваме ли?“

И ние танцувахме. О, как танцувахме! Погледите на цялата зала бяха приковани в нас. Допирът на черната ти рокля ме подлудяваше, а когато случайно литнал златен кичур от косата ти докоснеш лицецо ми, си мислех, че ще обезумея от щастие. А когато музиката свърши, излязохме от залата, все още хванати за ръка, и дълго се разхождахме из цялото имение, без да си кажем и дума. А и нима имаше смисъл от думи, след като очите ни говореха сами за себе си?

Тогава се събудих внезапно. Сякаш някой улови изтъквания с копринени нишки сън и го разкъса с груби пръсти на късчета, не големи от снежинки, които бавно се пръснаха като капки есенен дъжд над леглото ми. Затворих очи насила, отворих ги, взрях се в мрака... напразно -сънят не идваше. Нямахте ги и очите ти. Завих се през глава,

но продължих да зъзна, понеже вече я нямаше и усмивката ми, за да ме сгрее. Чувствах се като парцалена кукла, от която някой е извадил скелета и тя се бе разпаднала на безформена купчина пращен плат на земята. Нямаше го животът ми, нямаше я дозата ми наркотик... нямаше го сънят ми. Виех като куче, плаках със сълзи и без глас, удрях и чупех всичко, което докопам, но връщане назад нямаше.

Защо? Нима в съня си забравих да ти кажа, че те обичам? Или те изплаши именно с тези думи — както сираче, свикнало да гризе сухи корички хляб, се страхува да опита от разкошните ястия на бала? Или просто на магьосниците не им е позволено нито от Господ, нито от Сатаната да бъдат щастливи?...

...Перото бавно скърца по пожълтения пергамент. Вятърът, който кара пламъчето на свещта да потрепва, донася от незнайно къде звуците на песен — онази, същата, на която танцувахме с теб. Дописвам последните си думи в полумрака, загасям светлината и зачаквам нощта да ми донесе едво от двете — или смърт, или съня ми. Средно положение няма. Макар че всеки сън трябва да се изстрада, а всяко страдание — да се изсънува.

А очите ти правят границата между двете толкова размита и нереална...

Свещта вече изгоря.

Лека нощ, любов моя...

Дано поне ти ме сънуваш.

Дано се срещнем — в твоя или в моя сън.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.